

Armăsarul St. Mawr – D.H. Lawrence

CAPITOLUL I

Fiindcă până atunci nu făcuse decât ce-i trecea prin cap, Lou Witt, la vârsta de douăzeci de ani, nu știa prea bine unde ajunsese. Așa se petrec lucrurile de obicei.

Își pricinuisese o mare disperare atunci când marea ei poveste de dragoste cu Rico eșuase. Dar și aici totul se potrivea dorințelor ei. Rico s-a întors la dânsa și luat-o de soție. Și acum (ea avea douăzeci și cinci de ani, iar el cu trei luni mai mult) erau o pereche adorabilă de tineri însurăței. El flirta cu toate femeile, bineînțeles. Altfel, și-ar fi pierdut reputația de bărbat frumos. Dar ea îl avea în mână! Se vedea asta după privirile șovăitoare pe care le arunca din ochii săi mari, albaștri (ca un câine care se îndepărtează de stăpân) că era cu totul domesticit. Cât despre ea, botișorul ei dulce o făcea foarte atrăgătoare, mai mult decât frumoasă în adevăratul înțeles al cuvântului; tot farmecul și, în același timp, tot insuccesul ei venea din afectarea cu care o făcea pe doamna din lumea mare (ca și cum acest rol i-ar fi fost distribuit într-o șaradă), din familiaritatea ciudată cu limbile și țările străine, din siguranța tainică pe care o avea de a fi o hoinară care se simte bine pretutindeni și nicăieri. Nu aparținea niciunui loc.

Bineînțeles, era o americană, făcând parte dintr-o veche familie din Louisiana, emigrată în Texas. Era destul de bogată. Și ca rudă apropiată n-o avea decât pe maică-sa. Dar fusese trimisă la școală în Franța de la vârsta de doisprezece ani și, de când părăsise școala, rătăcise de la Paris la Palermo, de la Biarritz la Viena, cu o întoarcere la Londra, via München, și o plecare la Roma. Și câteva călătorii vagi spre America ei natală.

Ce fel de americană era, la urma urmei? Și, în același timp, ce fel de europeană? Nu avea legături nicăieri, în afară de Roma, printre artiști și în lumea de la Ambasadă.

La Roma se întâlnise cu Rico. Era un australian, fiul unui înalt funcționar al Guvernului din Melbourne, care fusese făcut baronet. Rico, fiul său unic, avea să fie într-o zi Sir Henry. Între timp, cutreiera Europa de la un capăt la celălalt, trăind cu o foarte modestă pensie (tatăl său nu era prea bogat) și mărturisise că e artist.

Se întâlniseră la Roma. Amândoi aveau douăzeci și doi de ani, iar dragostea lor începu la Capri. El era frumos, elegant, dar avea mai ales pete de culoare pe pantaloni și-și rupea cravatele scoțându-le. Îi fascina pe italieni prin portul-i elegant și înflorit. Era, de altfel, prudent, viclean și înțelegător, așa cum trebuie să fie un tânăr bine și, din principiu, era indatoritor și plin de sollicitudine. Plin de sollicitudine și pentru viitorul său care-l neliniștea, și pentru locul său de sub soare, fiindcă nu era bogat. Se arăta uneori risipitor, în ciuda inclinațiilor sale spre economie; răuvoitor, în ciuda amabilității sale; câteodată ingrat, deși era zdrobit adesea de povara recunoștinței; uneori grosolan, deși bine crescut și, câteodată, execrabil, în ciuda grației sale mari și curtenitoare.

Era fascinat de purtarea liniștită a lui Lou, de experiența ei, de știința ei, de cunoștințele ei strengărești, de singurătatea ei, de rochiile ei frumoase (destul de catastrofice câteodată) și de sunetul târăgănat al vocii ei, atât de enervant uneori – acest ton cântător, atât de american. Totuși, ea nu se folosea de americanisme decât atunci când își îngăduia ciudate explozii de ironie mușcătoare, în care se arăta a fi mai mult decât americană.

Rico o fascina. Își jucară jocul ca doi fluturi pe o floare. Se prefăcură a fi foarte săraci la Roma (el, cel puțin, era) și foarte bogați la Neapole. Toată lumea îi privea. Pe urmă, avură o aventură la Capri.

Dar nervii fiecăruia se resimțeau în comportamentul unuia față de altul. Ea se îmbolnăvi, și mamă-sa își făcu apariția. El nu putea să-o suporte pe doamna Witt, iar doamna Witt nu-l

suporta pe el. Trecură două săptămâni penibile. Apoi Lou fu internată la un spital din Umbria și Rico plecă la Paris, ca un nebun. Nimic nu-l putea opri. Trebuia să se întoarcă în Australia.

Se duse la Melbourne, iar tatăl său muri, lăsându-i titlul de baronet și un venit destul de mediocru. Lou vizită din nou America și, ca și cum n-o văzuse niciodată, plecă descurajată, tânjind după Europa și, bineînțeles, fiind condamnată să-l întâlnească din nou pe Rico.

Nu se putea despărți de el, cu toate că, în cursul unei corespondențe destul de sărace, el o informase că avea să se însoare cu o fată foarte dragă lui, prietenă din copilărie și singura fiică a uneia din cele mai vechi familii din Victoria. Asta nu spunea mare lucru.

Nu-și îndeplini proiectul; fu văzut la Paris, înnebunit după pictură, iluminat de Cézanne și de bătrânul Renoir. Cină la Rotonda cu Lou și doamna Witt, plină de bizare concepții democratice (în stilul New-Orleans), care privea sala cu un dispreț sălbatic. De altfel, în ochii ei, Rico făcea parte dintr-un spectacol.

Fără nicio indoială, zise ea, când acești oameni au un ban, se îndrăgostesc de stomacul plin. Și când n-au bani, se îndrăgostesc de o pungă plină. Niciodată n-am văzut un loc mai respingător. Dragostea este pentru ei ceea ce anumite pilule sunt pentru alții: ceva care se ia după masă.

Privea totul cu ochii săi mari, arcuiți, dreaptă și tăcută în veșmintele americane de mare stil. Apoi arunca o salvă de ironii. Rico se strâmba sub lovituri.

Doamna Witt ura Parisul – „acest oraș sordid și de rău augur”, cum îl numea ea.

O să mi se întâmple ceva penibil în acest oraș murdar și sinistru, spunea ea. Simt molima în aer. Pentru numele lui Dumnezeu, Louisa, să plecăm în Maroc sau aiurea!

Nu, mamă, e cu neputință. Rico mi-a cerut mâna și i-am dat-o. Dacă ne-am ocupa și de căsătorie, ce-ar fi?

Asta e, zise doamna Witt. Am spus întotdeauna că acest oraș poartă ghinion.

Și privirea-i îngrijorată (care venea propriu-zis de la New Orleans) îi apăru pe chip. Dar Lou și Rico aveau amândoi douăzeci și patru de ani; erau în afară de orice control. Și apoi, Lou avea să devină Lady Carrington. Doamna Witt ajunsese la marginile exasperării. Ar fi preferat, fără indoială, s-o vadă pe Lou răpită de unul din uriașii și periculoșii hamali din hale. Era la vârsta când bătrânul Adam, masculul răuvoitor care doarme în om, ieșise la suprafață, în ciuda reținerilor impuse de societate. Totuși, era mai bine să ai o Lady Carrington drept fiică, având în vedere modul cum se comporta Lou.

Căsătoria se făcu. Doamna Witt plecă îndată după aceea în America. Lou și Rico închiriară o casuță veche în vecinătatea Westminsterului și-și căutară locul într-o anumită categorie a societății engleze.

Rico deveni, puțin timp după aceea, un portretist cunoscut. În tot cazul, era la modă, chiar dacă portretele sale nu erau. Și Lou nu era departe de a face senzație. Cu toate acestea, un obstacol li se ivea undeva. În ciuda aparențelor, ei nu pătrundeau niciodată în intimitatea unei societăți. Erau catalogați drept artiști boemi, ceea ce nu-i mulțumea nici pe unul, nici pe celălalt. Ei voiau să se adapteze, să izbutească.

Așa se explicau casa de la Westminster, portretele, cinele, prietenii și vizitele. Doamna Witt se întoarse, se instală în bătaie de joc într-un apartament la un hotel apropiat, liniștit și de bună condiție.

Ea era acolo. Și ochii săi cenușii schițau ocheade și străpungeau până în străfund toată farsa aceea.

Lou și Rico se oboseau în chip ciudat și nu-și puteau lămuri de ce. Se iubeau. O legătură necunoscută îi unea. Dar era o vibrație bizară care venea mai mult din nervi decât din sânge. O legătură nervoasă mai mult decât o dragoste sexuală. O voință încordată în mod neobișnuit mai mult decât o pasiune spontană. Fiecare era sub puterea celuilalt. Cum formau o pereche, trebuiau să trăiască împreună.

Și, cu toate acestea, se despărțiră curând. Acest lanț voluntar și nervos descompunea totul. De îndată ce unul se simțea tare, celălalt cădea bolnav. De îndată ce bolnavul se vindeca,

cel care o ducea bine incepea să scapete.

Si, in curând, printr-un acord tacit, căsătoria lor deveni o prietenie platonice, o căsătorie desexuată. Problema trupei se zdrobea, se sfâșia, se lipsea de dânsa și devenea frate și sord. Si totuși, erau sot și soție. Si lipsa de relații era între ei un izvor de durere și tulburare. Bineînțeles, ei n-ar fi vrut să aude vorbindu-se despre o asemenea explicație. Rico privea celelalte femei cu un ochi contemplativ și întrebător.

Doamna Witt era pe urma tuturor, privind ca de pe cealaltă parte a baricadei, asemenea unui demon puternic și bine echipat, plin de o energie puțin obișnuită și de o inteligență uimitoare. Vorbea puțin: prin mici observații, rare, dar mușcătoare, ea nu-și ascundea disprețul pentru această căsnicie.

Rico primea la el acasă oameni inteligenți, celebri. Doamna Witt făcea senzație în rochiile sale din New York, împodobite cu splendide și alese bijuterii. Era frumoasă cu mândrii săi ochi cenușii. Dar ochii aceștia cu pleoape grele stârneau disperarea tuturor doamnelor. Erau prea explozivi. Era limpede pentru ele că acești englezi inteligenți și celebri o scoteau din fire cu felul lor pretentios de a cădea luna în fântână. Ea nu dorea decât să îndure cu vârful piciorului aceste subtile distincții. Nu se gândea decât la casa copilăriei, la plantații, la negri și la ceea ce era sinistru și batjocoritor sub această vială largă și elementară.

Ar fi vrut să pătrundă cu această slutenie a enormei și periculoasei Americi în saloanele calme și meticuloase ale Londrei. Firește că ea era prea populară.

Femeie energică, ea trebuia să se ocupe cu ceva. În ultima parte a războiului, lucrase ca infirmieră la Crucea Roșie americană din Franța. Îi plăceau bărbații – cei adevărați. În fond, nu era prea ușor de știut ce înțelegea ea prin bărbați „adevărați”. Nu-i întâlnise niciodată.

Rădărise din vâltoarea războiului cu o epavă bizară care se numea Geronimo Trujillo: un american, fiu al unui tată mexican și al unei mame indiene din tribul Navajo, în Arizona. Dacă-l cunoșteai bine, descopereai în el adevăratul metis, cu toate că, la cea dintâi vedere, putea părea un cetăcean oarecare, ars de soare, mai ales francez, cu ochii săi negri, părul aspru, mustata fină, obrații prelungi și felul său leneș, bănuitor și sardonice. Si trebuia să-l cunoști bine, să-l privești în ochi pentru a descoperi în ei neuitata privire a indianului.

Rănit în cursul unei explozii, rămăsese multă vreme la pat. Doamna Witt, îngrijindu-l în timpul convalescențelor, îl întreba ce avea să facă atunci când va fi vindecat. Nu știa nici el. Părinții săi fiind morți, nimic nu-l mai chema pe Phoenix în Arizona. Având o educație destul de îngrijită, primită într-o școală superioară indiană, bietul om nu-și avea locul nicăieri. Era mai mult un dezechilibrat.

Totdeauna aplecat asupra propriei persoane, exteriorul său aducea cu al unui apăsător parizian. O intriga pe doamna Witt.

— Foarte bine, Phoenix, zise ea, neputându-i adopta numele spaniol, am să văd ce pot face pentru dumneata.

Si îi găsi o întrebuințare într-un fel de fermă-castel al unor prieteni. Îi plăceau foarte mult caii și petrecea de minune cu găștele, curcile și cu celelalte păsări de curte.

Putin timp după mărișul Louisei, doamna Witt se întoarse de la lărd la Londra cu protejatul său și cu o pereche de cai. Hotărâse să se plimbe dimineața în Park, prilej de a examina lumea. Phoenix avea să-i fie scutierul.

Si iat-o pe doamna Witt, spre marea spaimă a lui Rico, magnific îmbrăcată, cu cizme splendide, cu o elegantă pălărie neagră, călărind un cal cenușiu, tot atât de frumos ca și ea, privind din vârful nasului său din Louisiana dezgustat, curios, disprețuitor, democrat-aristocratic lumea de la Piccadilly, străbătând Row-ul urmat de umbra tăcută a lui Phoenix, care călărea un roib ce avea trei picioare albe, ca și cum numai asta făcuse până atunci.

Doamna Witt, ca mulți alții, sperase să descopere odată adevărata lume mare undeva sau aiurea. Ea nu se lăsa înșelată de ceea ce vedea la Bois, la Monte Carlo sau pe Pincio. Marfa proastă, fărâfată și care n-o impresiona. Era acolo cu ochii ei de vultur, cu tinerețea ei insultătoare de femeie de cincizeci de ani, puțin nervoasă, lăsând să-i cadă puțin pleoapele și cu totul pregătită să disprețuiască lumea pe care o întâlnea în Row.

Naviga în dreapta și în stânga, urcând și coborând fluviul cavalerilor și al amazoanelor sub arborii din Park. Pe legea mea, erau acolo fete adorabile, cu parul blond lăsat pe spate, călărind veseli ponei, părinți foarte pomadați și mame rigide, despre care ai fi zis că aveau să servească ceaiul între urechile calului lor, să poarte o conversație cu o îndemănare banală, un ochi avându-l pe ceainic și celălalt pe oaspetele caruia îi vorbea și având tot restul atenției de care dispune o gazdă fixată asupra restului societății. Acest fel de a privi pe care-l au femeile engleze era surprinzător, chiar dezgustător. Ele îi aminteau doamnei Witt de bătrânele negrese din Louisiana. Și ochii săi erau pumnale pentru tinerii spilkuiți, pomadați și mofturoși. Cât despre evreii în floare, ea nu le acorda nici măcar o privire.

Era încă vremea când automobilele nu erau admise în Park, dar Rico și Lou, plimbându-se cu automobilul lor împrejurul lui Hyde Park Corner și de-a lungul lui Park Lane, priveau consternați pe amazoana de otel și servitorul său taciturn. Dar doamna Witt avea aerul de a întinde un pistol spre pieptul celorlalți cavaleri și amazoane, cerându-le „Virilitatea voastră sau viața! Femininitatea voastră sau viața!” În fond, ea nu știa prea bine ceea ce aștepta de la ei: ceva tot atât de democratic ca Abraham Lincoln, de aristocratic ca un țăr rus, de snob ca Arthur Balfour și de taciturn și mediocru ca Phoenix. Totul laolaltă și în același timp.

În neputința de a face altfel, Lou trebuia să cumpere un cal și să calarească alături de mama-sa numai de dragul bunei cuviințe. Doamna Witt semăna într-atât cu un pistol întins, încât Lou trebuia să joace rolul de inel și protector. Și era, într-adevăr, frumoasă cu buchețele sale negre și buclate de par de New Orleans ca niște ciorchine și cu străniile săi ochi negri, nu prea asortați, oarecum adormiți, vagi și vii totodată, ca ochii de veveriță. Era fină, elegantă, cu aerul puțin destrăbălat și cineva rosti părerea că, fard înșelător, era scoasă de prin filme.

Cel puțin ele puteau fi găsite la rubrica mondenă a gazetelor de a doua zi: „Doud siluete noi și încântătoare azi-dimineață în Row: Lady Carrington și mama sa, doamna Witt etc.” Asta nu-i displăcea doamnei Witt, cu toate că avea aerul să-o spundă. Și nici lui Lou. Era încântată. Se dăruia cu deliciu reflectoarelor publicității.

— Rico dragă, îți trebuie un cal.

Tonul era dulce și prelungit ca în Sud, dar accentul era definitiv. În zadar Rico făcu o mută acridă – el luase de la Oxford obiceiul acesta de a se strâmba și a-și contorsiona mușchii fetei –, în zadar protestă că nu știe să calarească și că nici nu-i trece prin gând să-o facă. Se mânie, își suci frumosul nas acvilin și buza-i superioară se ridica, arătându-și dinții ca un câine gata să muște. Dar nu îndrăznea să meargă pândă acolo.

Astfel era Rico. Nu cuteza să muște, dar nu pentru că i-ar fi fost frică de alții. Îi era frică de sine însuși, să nu se lase târât de aceste sentimente. Ar fi putut, într-o erupție de mânie nestăpânită, să distrugă această imagine fermecătoare: o femeie cu totul plăcută, o casă adorabilă și un succes formidabil ca portretist la modă (și, de asemenea, pictor de „mari” portrete, în culori magnifice și cu forme minunate). Cu mare trudă înfăptuise acest tablou vivanț al imaginii sale. Nu voia deloc să se manifeste ca un cal naravă și semăna mai mult cu un cal decât cu un câine, un cal care în orice clipă te poate pune în primejdie. Deocamdată era bun, foarte bun – bun într-un chip neliniștitor.

— Cum, dragă Rico? Eu credeam că ești obișnuit să calărești din Australia, de când erai tânăr! Așa imi spuseseși, hm?

Și, când sfârșea acest „hm” încet și muzical care avea asupra lui efectul unui drog iritant, se știa batut.

Lou își lăsa iapa roibă în grajdurile din dosul casei de la Westminster și-și petrecea timpul acolo. Avea o slabă și tulburată nostalgie pentru locul acela și era surprinsă de asta. Nu-și închipuise niciodată că ar fi putut să se intereseze de cai, de grajduri și de grajdari. Dar, în realitate, era că și fascinată. Poate că amintirile ei din Texas o copleșeau. Oricum, viața ei cu Rico în eleganța lor casă, toate întâlnirile ei mondene îi pareau un vis, în timp ce realitatea tangibilă era în grajdurile de la Westminster, cu iapa roibă, proprietarul – domnul Saintsbury – și servitorii grajdului. Domnul Saintsbury era un vechi obișnuit al grajdurilor, asemenea unei domnișoare de altă dată; îi plăcea cum sunau titlurile.

Lady Carrington! Ei bine, vii să ne ții de urât, văd eu! Mă întreb ce ne-am face fără dumneata... Am fi atât de singuri! și îi zâmbea cu surâsul său de fată bătrână. Timpul poate să tot fie urât, așa cum e, dar Domnia Ta este o adevărată rază de soare. Poppy, cred, se simte foarte bine...

Poppy, iapa roibă, cu ochii holbați, o ducea într-adevăr foarte bine. Și domnul Saintsbury își arăta toți dinții.

Vino să vezi, Lady Carrington, un nou cal pe care l-am adus de la țară! Face să-l privești! Cred că merită câteva clipe de atenție, Lady Carrington.

Lady Carrington avea chiar prea multă vreme de pierdut. Îl urmă pe bătrânul bine ras și spiritual de-a lungul curții până la o boxă solitară și așteptă până ce-i deschise poarta.

În umbră zări un frumos cal murg, ale cărui urechi se ascuțeau spre vârf ca niște săbii deasupra capului său gol când se întorcea cu eleganță pentru a privi poarta deschisă. Avea ochi negri și strălucitori, întrebători și ficși, și acel aer de liniștită încordare a atenției care trădează animalul primejdios.

E blând? întrebă Lou.

Cum blând, Lady Carrington? E liniștit cu cei care știu să-l conducă. O, fii cuminte! Cuminte, frumosule, cuminte St. Mawr!

Vorbăreț până și cu animalele, trecu incet pe la spate și puse mâna pe umărul calului delicat, cum s-ar așeza o muscă.

Lou văzu pielea strălucitoare a calului tremurând ca de o ușoară sfială, ca și cum umbra mâinii se coborâse pe o nestemată lichidă, roșie și cărămizie. Apoi, animalul se destinse din nou.

E blând cu cei care știu să-l conducă și perfid cu cei care nu știu. Nu-i așa, St. Mawr?

Cum îl cheamă? întrebă Lou.

Omul repetă numele cu o ușoară intonație galică.

E de la marginea Țării Galilor. Aparține unui gentleman gal, Griffith

Edwards. Dar vrea să-l vândă.

Câți ani are?

Aproximativ șapte ani – șapte ani și cinci luni, spuse domnul Saintsbury, coborând glasul ca și cum ar fi vorba de o taină.

Ar putea fi călărit la Park?

O, da! Un gentleman care ar ști cum să-l ia l-ar călări foarte bine și nu i-ar sta rău cu el în Park.

Lou hotări îndată că Rico avea să cumpere acest specimen de rasă. Căci se și îndrăgostise de St. Mawr. Culoarea lui de aur roșu era fermecătoare. Părea că emană un foc întunecat, nevăzut. Dar în ochii săi negri era un gând ascuns. Ceva îi spunea că St. Mawr nu era fericit. Undeva, foarte adânc în conștiința sa de animal trăia o ură periculoasă care putea fi ghicită, un sentiment confuz de ostilitate. Ea înțelese că era sensibil în ciuda puterii sale sănătoase și calde, și nervos, de o neliniște irascibilă, care-l putea face răzbunător.

Se preface? întrebă ea.

După câte știu, nu, Lady Carrington. Nu e propriu-zis viclean. Dar își are însușirile sale, cum le are fiecare cal. Dar el e ca și cum ar fi jupuit undeva. Atinge-i locul acela jupuit și nu mai poți răspunde atunci de el!

Unde-i jupuit? întrebă Lou puțin derutată. Credea că St. Mawr avea undeva o rană fizică.

E greu de spus, Lady Carrington. Dacă ar fi un om, aș spune că e ceva în viața lui. Cu un cal nu poate să fie chiar același lucru. Un cal de rasă ca St. Mawr are nevoie să înțeleasă și nu știu ca asta să i se fi întâmplat cu cineva. Mărturisesc că eu insumi n-o cred. Dar știu că nu e un cal cum sunt ceilalți și că trebuie luat într-un

anumit fel. Aș dori să i se descopere felul, dar nu prea văd cum.

Ea privi strălucitorul cal murg care, cu urechile plecate, cu fața întoarsă, observa totul, ca și cum ar fi fost un paratrăsnet. Era un armăsar. Când își dădu seama, frica de acest cal îi crescuse de două ori.

— De ce vrea să-l vândă domnul Griffith Edwards? întrebă ea.

— Ei bine, Lady Carrington, ei creșteau calul pentru prăsilă, dar fără folos. Sunt unii cai așa căroră nu le plac iepele, nu se știe de ce. Oricum, ei nu-l mai puteau ține. Și vezi ce cal de tras ar fi fost, puternic, frumos, neted ca banul și arzând de vigoare! Dar a-l pune între oiști, asta n-ar fi suferit! E un cal de călărit, foarte bun. Numai că trebuie să știi cum să-l iei, asta e tot!

Lou simțea ceva în reticențele omului.

— N-a făcut niciodată vreo stricăciune? întrebă ea cu sfială.

— Stricăciune? răspunse omul. Ei bine, dacă trebuie să spun totul, a avut două accidente. Fiul domnului Griffith Edwards l-a călărit prea tare acolo, în pădurea de la Deane, și tânărul și-a spart capul lovindu-se de o creangă de stejar mai joasă. Asta s-a întâmplat toamna trecută. Și acum câțva timp a zdrobit pe un servitor de coapsa lui, rănindu-l mortal. Dar astea sunt accidente, Lady Carrington. Lucrurile astea se întâmplă.

Omul vorbea pe un ton melancolic și resemnat. Calul, cu urechile plecate, cu fața întoarsă, părea că asculta atent. S-ar fi spus că e cineva de mare rasă, plin de patimă și care a fost judecat și condamnat.

— Pot să te întreb cum îți merge? zise ea calului, apropiindu-se de el în rochia sa albă de vară și ridicând o mână care scânteia de smaralde și diamante.

El se dete la o parte ca împins de o furtună. Apoi, întinzând gâtul, o privi pieziș cu ochiul său negru, larg deschis.

— Cred că o meargă bine, zise ea, apropiindu-se și mai mult. Nu o pierdea din vedere.

Ea îi puse mâna pe coapse și îl alintă încet. Apoi trecu la umeri și la arcul întins al gâtului. Fu mirată simțind că o căldură o pătrunde prin lacul de aur roșu lucitor și că viața alunecă aprinsă și caldă.

Se opri îngândurată, cu mâna pe gâtul calului, arcuit ca soarele.

Nedeslușită înțelegere a ceva foarte vechi inunda obscur sufletul ei de femeie obosită.